

I

ZE KONDEN HAAR IN IEDER geval niet ontslaan.

Andrea Sullivan steunde met haar ellebogen op de bar en begroef haar gezicht in haar handen. Hoe had alles zó snel mis kunnen gaan? Het ene moment had ze op het punt gestaan om een deal van een half miljoen dollar te sluiten, en het volgende had ze bijna haar hand gebroken door de kaak van een klant; hij dacht dat het aanbod van het bedrijf waar ze in dienst was zich uitstreckte tot diensten die ze niet van plan was te leveren. Drie jaar waarin ze haar best had gedaan om zich op te werken tot commercieel adjunct-directeur naar de knoppen omdat één vent zijn handen niet thuis kon houden.

Nee, haar werkgever wilde het beslist niet laten aankomen op een onaangenaam juridisch gevecht. Dat was ook niet nodig. Haar baas had andere, subtielere manieren om zijn ongenoegen kenbaar te maken.

En haar straf was verschrikkelijk: Schotland.

‘Wat is er zo vreselijk aan Schotland?’

Andrea’s hoofd kwam met een ruk overeind en ze keek de bar-keeper aan. Had ze dat hardop gezegd?

Er waren rimpeltjes te zien bij de ooghoeken van de man die met een doek over de glanzende mahonie bovenkant van de bar ging; hij had duidelijk plezier om haar blunder. Met zijn ronde gezicht en

dunner wordende vaalbruine haar zag hij er net zo typisch Engels uit als de Londense pub waarin hij werkte.

Ze ademde langzaam uit, haar schouders zakten omlaag. 'Het is koud in Schotland, het is een vervelend land en het eten is afschuwelijk.'

'O, zo erg is het allemaal niet, toch?' Zijn blik veranderde van gemuseerd in meelevend. 'Kijk maar eens rond op het platteland, bezoek een paar kastelen, of ga eens winkelen...'

'Dit is een zakenreis. Neem dat maar van me aan. Mijn droomvakantie bestaat uit zon en drankjes op het strand met een parasolletje erin, niet uit regen en mist in het een of andere gat.'

Had ze zich maar een beetje weten in te houden, dan had ze de komende week doorgebracht in een tropische omgeving, met een vette bonus én promotie in het vooruitzicht – dan had ze niet naar Schotland hoeven komen voor het bemoederen van een beroemde klant die zich zo nodig opeens in de hotelbusiness wilde storten.

James MacDonald.

Ze had nog nooit van de man gehoord. Maar ja, ze had dan ook geen tv. Ze was zo vaak onderweg dat ze niet eens goed wist waarom ze een flat had. Maar het leek erop dat ze de enige op deze planeet was die nog nooit had gehoord van de beroemde Schotse chef-kok. Zes restaurants, vier kookboeken, een eigen tv-programma. Zelfs haar taxichauffeur was in staat geweest om direct de drie Londense restaurants van MacDonald op te sommen.

Andrea speelde met haar halfvolle glas wijn en keek hoe het goudkleurige vocht ronddraaide. 'Ik had nu onderweg moeten zijn naar Tahiti, niet hier in een pub moeten zitten met een glas nogal middelmatige wijn voor me.'

'Dat komt omdat je voor het drinken van een glas wijn in Parijs moet zijn,' zei een zware mannenstem achter haar. 'In Londen hoor je bier te drinken.'

Andrea rechtte haar rug terwijl de man naast haar kwam staan en tegen de bar leunde. Hij was lang, breedgeschouderd, had een donkere broek aan met daarop een net overhemd; de kraag stond open

en de mouwen waren opgerold, waardoor zijn gespierde onderarmen zichtbaar waren. Zijn donkere haar was iets te lang, hij had helderblauwe ogen en een knap gezicht. Zo knap dat ze nog een tweede keer keek en meteen wenste dat ze dat niet gedaan had. Zijn grijns deed dingen met haar die haar verrasten en ze kon niet voorkomen dat haar mondhoeken zich tot een glimlach vormden. 'En dat krijg ik nu pas te horen.'

Hij keek naar de barkeeper. 'Heb je voor mij een flesje bier en een tapbiertje voor deze dame.' Hij draaide zijn gezicht naar haar om. 'Het mag niet zo zijn dat je uit Londen vertrekt in de overtuiging dat wij hier niets beters hebben dan bedroevend slechte chardonnay.'

'Dat is heel attent.' Ze stak hem haar hand toe. 'Ik ben Andrea.'

'Mac.' Hij hield haar hand net iets te lang vast, terwijl hij haar gezicht aandachtig opnam. Haar hart maakte een eigenaardig sprongetje. Ze drukte het gevoel meteen meedogenloos de kop in en maakte haar vingers los uit zijn greep, waarna hij op de barkruk naast haar plaatsnam.

'Vertel me nu maar eens waarom je hier zit en niet op weg bent naar wat klinkt als een geweldige vakantie op een of ander tropisch eiland.'

Omdat ik uiteindelijk door mijn opvliegende gedrag zo in de problemen ben gekomen dat het me niet lukte om me eruit te praten. Hardop zei ze: 'Ik doe onderzoek naar de eigenaar van deze pub.'

'Aha, de beroemde MacDonald. Briljante chef-kok, maar een beetje geschift, naar ik heb begrepen.' De sprankeling was er weer in die verpletterend blauw ogen en ze had het gevoel dat ze het mikpunt was van een grapje voor ingewijden.

Andrea kon de kans niet aan zich voorbij laten gaan om wat plaatselijke roddels te verzamelen en dus ging ze erop in. 'Ken je hem?'

'Dat hangt ervan af hoe je het bedoelt. Op zakelijk gebied of gaat het bij je onderzoek om privédingen?'

'Zakelijk. Het is de bedoeling dat we elkaar morgen in Inverness ontmoeten en ik ben op zoek naar wat achtergrondinformatie.'

‘Ben je altijd zo slecht voorbereid bij een afspraak?’

Andrea zette meteen haar stekels op. ‘Natuurlijk niet. Ik kreeg pas een paar uur geleden een telefoontje van kantoor. Ik ben nu moed aan het verzamelen voor een lange nacht grasduinen op internet in mijn hotel.’

‘Dat snap ik. Nou, ik vind dat deze pub vrij goed weergeeft hoe hij te werk gaat. Aangename sfeer, een tikkeltje chic. De beste streekbieren uit Engeland en een bevroren keuken.’

Andrea keek om zich heen. Een karakteristieke inrichting, veel hout en koper, gedempt licht. Glas-in-lood en hier en daar wat leer. Het had stijl, maar niet te nadrukkelijk. Uitnodigend en verzorgd.

‘Voor een breed publiek,’ mompelde ze. ‘Maar het zegt me nog niet veel over de man zelf.’

‘En waarom moet je zo veel over hem weten?’

De barkeeper kwam terug met Andrea’s drankje en hij schonk Macs bier uit het flesje in een glas, waarbij hij hen aankeek alsof ze hem de avond van zijn leven bezorgden.

‘Mijn werk brengt met zich mee dat ik een goede verstandhouding moet hebben met mijn klanten,’ zei ze. ‘Ik kan iemand niet overtuigen dat wij geschikt zijn voor een project als ik niet weet wat hij wil. Ik kan hem niet overhalen als ik niet weet hoe ik hem moet bespelen.’

‘Hmm.’ Hij nam een slok bier, over de rand van het glas was de fonkeling in zijn ogen te zien.

Lachte hij haar uit? ‘Wat is er?’

‘Ik heb nog nooit een vrouw met zo’n kort rokje en zulke hoge hakken meegemaakt, die erover inzaten hoe ze iemand moest bespelen.’

Andrea merkte dat ze rood aanliep en ze trok haar rok omlaag. Waar had hij het over? Ze had geen minirok aan! De lengte was heel braaf als ze niet op een barkruk zat. Ze moest toegeven dat de hakken wat minder bescheiden waren, maar ze droeg die om langer te lijken, niet om er mooi uit te zien. Opeens zag ze dat hij met een tevreden glimlach naar haar keek. Ze had toegehapt. Wie dacht hij wel niet dat hij was?

Ze schoof niet langer ongedurig heen en weer en keek hem recht in de ogen. ‘Ik kan ook deals sluiten in spijkerbroek en sportschoenen. Ik hou er gewoon niet van om slecht voorbereid te zijn. En trouwens, ik ben eraan gewend om met hotelgroepen zaken te doen die honderden vestigingen hebben, niet met beroemdheden die niets beters te doen hebben dan kroegbaasje spelen.’

‘Dus MacDonald is een hobbyist?’ Hij draaide zich om op zijn kruk en leunde tegen de bar, met zijn armen over elkaar geslagen. Uit zijn blik bleek dat hij een lach onderdrukte.

‘Om eerlijk te zijn weet ik helemaal niets over hem. Ik heb zijn tv-programma nooit gezien, koken doe ik al helemaal niet en ik kan er niet bij waarom iemand met een succesvolle carrière in Londen een hotel wil openen op het eiland Skye.’

‘Nou, dat klinkt wel heel kortzichtig. Wij Schotten lopen over van nationale trots.’

Andrea’s wangen werd opnieuw rood. Hoe kon het dat haar dat niet was opgevallen? Zijn accent was beschaafd, maar had onmiskenbaar een Schotse r. Ze was wel heel erg uit vorm als zo iets opvallends haar ontging. Maar toch: hij had haar zitten plagen met haar kleding én haar deskundigheid, en de verontschuldiging kwam dan ook met pijn en moeite over haar lippen. ‘Het was niet mijn bedoeling om negatief te zijn.’

Hij maakte een wegwerpgebaar. ‘Jouw problemen zijn veel groter, als je zo weinig over je klant weet. Hoewel het prima zal gaan als je niet zo negatief over zijn geboorteland bent. Ik denk dat jullie één ding gemeen hebben.’

‘En dat is?’

‘Jullie vinden allebei dat werk een beroerde reden is om een reis naar een tropisch eiland af te zeggen.’

Er verscheen een aarzelende glimlach op haar gezicht. ‘Daar wil ik wel op drinken.’

‘*Slàinte*, Andrea.’ Hij toostte met haar, nam een grote teug van zijn biertje en sprong van zijn barkruk. ‘Ik moet gaan. Ik stel voor dat jij

hetzelfde doet, mevrouw Sullivan. Je hebt morgen een lange dag voor de boeg.'

Ze keek hem met half toegeknepen ogen aan. 'Hoe weet jij –
'Welterusten, Ben. Haar drankjes zijn een rondje van de zaak.'
'Goedenacht, James.'

Mac – of de man die deed alsof hij Mac heette – knipoogde naar haar en slenterde de pub uit.

'Dat was... Hij is...'

Ben moest moeite doen om een glimlach te onderdrukken. 'James MacDonald, ja. Het is ongetwijfeld de allereerste keer dat een vrouw zich niet uitsloofde voor hem en hem zelfs recht in zijn gezicht beledigde.'

De moed zonk Andrea in de schoenen. 'Ik word misselijk, geloof ik.'

'Ik zou er maar niet te veel over inzitten. Want volgens mij mocht hij je wel.'

Tuurlijk. Ze keek over haar schouder naar de deur, maar James MacDonald was al vertrokken. Why, oh why, moest dit juist haar weer overkomen? Ze moest deze klant binnenhalen als ze nog een kansje wilde maken om weer in een goed blaadje te komen staan bij haar baas – en nu moest ze zich ook nog eens zien te verzoenen met een of andere beroemdheid.

Kruiperig doen was haar nooit heel goed afgegaan.

Andrea wipte van haar kruk en pakte haar tas toen ze zich herinnerde dat James MacDonald de rekening had afgehandeld. Ze vond een paar munten in haar portemonnee en legde ze op de bar als fooi, hoewel Ben geen enkele moeite had gedaan om haar te wijzen op het naderende onheil. Was het echt zo veel moeite geweest om even met zijn hoofd te schudden of een wenkbrauw op te trekken? Maar uiteraard zou hij nooit tussenbeide komen als zijn baas erbij betrokken was.

'Dank je, Ben.' *Nergens voor.*

'Welterusten, Andrea.' Hij legde de munten onder de bar en voegde

eraan toe: 'Je moet niet te slecht denken over James MacDonald. Al met al is het een prima vent.'

Andrea forceerde een glimlach en hees haar tas over haar schouder, waarna ze naar buiten ging, de donkere Londense straten tegemoet.

Op zondagavond om negen uur was er weinig verkeer en de gebruikelijke walm van uitlaatgassen werd overheerst door de bedompte geur van vochtig asfalt. Ze sloeg linksaf en beende met geïrriteerde, haastige passen naar metrostation Ladbroke Grove.

Hoe vaak had ze de jonge accountmanagers wel niet voorgehouden dat het belangrijk was om altijd en overal professioneel te blijven? Iedere ontmoeting kon, ook later, een mogelijke klant opleveren. Ze had net haar gelijk bewezen op een uiterst pijnlijke manier.

Niet dat ze James MacDonald zijn rol in dit debacle niet kwalijk nam. Rijk, knap, beroemd. Hij ging ervan uit dat vrouwen op hun knieën gingen liggen voor hem en o wee als er eentje een eigen mening had. Ze zou hem waarschijnlijk de komende drie dagen van zich af moeten schudden, terwijl ze hem ervan probeerde te overtuigen dat ze meer was dan een mooi smoeltje. Hij mocht blij zijn dat ze hem in de bar geen klap had verkocht na die opmerking over haar kleding.

In feite was ze zo slecht in vorm geweest dat het onvermijdelijk was dat ze een flater zou slaan. Het was jaren geleden dat ze zich op stang had laten jagen door een man en daar was niet meer voor nodig geweest dan een glimlach en een iets te lange handdruk. Als dat maar goed ging...

Ze had nog maar een paar straten gelopen toen ze door haar pumps blaren kreeg op haar hielen. Ze zag af van haar plannen om naar het metrostation te lopen en stak een hand op naar de eerste taxi die ze zag. Ze stapte achterin en gaf de chauffeur haar bestemming door.

Ze zou zich er wel uit redden. De rest van de avond zou ze op haar laptop het internet afspeuren om alles over die man te weten te komen. Vanaf nu zou ze zich uiterst professioneel gedragen. Ze was nu bijna adjunct-directeur en het mocht niet zo zijn dat ze dat nu

ging verprutsen, niet nadat ze al die jaren week in week uit had gewerkt en lange dagen had gemaakt. Haar baas had haar dan misschien deze opdracht gegeven als de een of andere dubieuze straf – het was tenslotte jaren geleden dat hij haar inzet had verspild aan een deal van amper vijf nullen – maar het moest toch wat prestige opleveren om een beroemde klant als James MacDonald binnen te halen. En er viel voor haar vast wel wat extra's uit te slepen. Maar eerst moest ze de schade die ze met haar grote mond had aangericht maar eens zien te herstellen.

De taxi stopte naast het Kensington Court Hotel, een imposant victoriaans gebouw. Andrea betaalde de chauffeur en kromp even in elkaar bij het uitstappen. Waarom had ze ook schoenen met hakken aangedaan? Ze strompelde naar de stijlvol ingerichte lobby en nam de lift naar haar kamer op de derde verdieping.

Door de luxueuze vloerbedekking klonken haar voetstappen niet harder dan een fluistering toen ze zichzelf binnenliet. Ze had beslist niets te klagen over haar huisvesting. Ze had door de jaren heen talloze keren in het hotel overnacht en elke kamer was prachtig ingericht, ieder in een bepaalde stijl. In de kamer die ze nu tot haar beschikking had, stond een enorm hemelbed, omgeven door gordijnen van blauw brokaat, die vanaf een vergulde overkapping boven het hoofdeinde omlaagvielen. Ze deed voorzichtig haar schoenen uit, liet zich op het dikke matras vallen en zuchtte diep.

Ze was moe en het was niet het soort moeheid waar je na een nacht goed slapen in een donzig zacht bed vanaf was.

Ze bleef een tijdje liggen, keek vervolgens op de klok en rekende vijf uur terug. Haar zus in Ohio zou bezig zijn met het avondeten. Ze haalde haar telefoon uit haar rookzak en koos het nummer.

Becky nam op nadat de telefoon vijf keer was overgegaan. 'Andy! Waarom bel je? Je zou nu toch in het vliegtuig moeten zitten?' Op de achtergrond klonk een sissend geluid, onderbroken door het gegil van een kind.

‘Komt het slecht uit dat ik bel?’

‘Niet slechter dan anders. Ik ben kip aan het bra... Hannah! Laat de kat met rust!’

Andrea glimlachte. Becky was bijna acht jaar ouder dan zij en had drie kinderen: een jongen van negen en een tweeling van drie, een jongen en een meisje. ‘Anders bel ik later wel terug...’

‘David! Je mag je zusje niet slaan. Sorry, wat zei je? Je had toch eigenlijk onderweg moeten zijn naar Tahiti?’

‘De plannen zijn veranderd. Michael heeft geregeld dat ik de een of andere beroemde klant moet adviseren nu ik hier toch ben. Morgen vlieg ik naar Schotland.’

‘En daar heb je vrede mee?’

‘Ik zou liever op Tahiti zitten, zeker weten.’

‘Nee, ik bedoelde –’

‘Ik weet wat je bedoelde. Het gaat prima met me. Eentje kan er nog wel bij, toch?’

‘O, ik weet het niet; het is anders wel een verschil: een luxe vakantie of een saaie hotelkamer.’

Andrea grinnikte ondanks zichzelf. Zelfs vanuit Ohio kon Becky de aandrang om haar te bemoederen niet weerstaan. ‘Het is mijn werk. Wat had ik dan moeten doen: nee zeggen?’

‘Dat is precies wat je had moeten zeggen. “Michael, deze vakantie is een jaar geleden al gepland. Zoek maar een ander.”’

‘Inderdaad.’ De glimlach op Andrea’s gezicht verflauwde. Als die laatste afspraak in Londen niet zo rampzalig voor haar was afgelopen, dan was dat precies wat ze zou hebben gezegd. Door haar ongevenaarde omzetcijfers had ze zich in het verleden qua gedrag het een en ander kunnen permitteren, maar in deze branche werd je afgerekend op je laatste deal. ‘Ik red me wel. Echt. Morgen ontmoet ik mijn klant in Inverness en dan rijden we naar Skye. Als alles volgens plan verloopt, ben ik woensdag terug in New York.’

‘Misschien moet je een paar dagen vrij nemen als je toch in Schotland bent. Je vakantie is sowieso naar de knoppen.’

‘Dat is niet zo’n goed idee, denk ik. Ik verblijf in het hotel van die klant.’

‘Wie is je klant?’

Andrea zweeg even. ‘James MacDonald.’

De gil die vervolgens door de telefoon klonk hoorde bij een tienermeisje, niet bij een vrouw van achtendertig met drie kinderen. Andrea hield haar telefoon een paar centimeter van haar oor af totdat ze zeker wist dat haar trommelvlies in veiligheid waren.

‘En ik maar denken dat die baan van jou dood- en doodsaaï was!’

‘Het is puur zakelijk, Becks. Ik heb amper twee dagen de tijd om een plan op te zetten en hij lijkt me niet de makkelijkste klant om zaken mee te doen. Het zullen zware dagen worden.’

‘Volgens mij weet je niet eens wie hij is,’ zei Becky verwijtend.

‘O, dat weet ik wel.’ *Een zelfingenomen beroemdheid met de meest sexy glimlach die ik ooit heb gezien.* Ze stond bij een afgrond en dwong zichzelf om aan iets anders te denken voordat ze over de rand viel. ‘Ik ga nu wat research doen voor die afspraak. Ik bel je vanaf Skye.’

‘Prima, geniet ervan,’ zei Becky op zangerige toon. Andrea kon haar grijns op zesduizend kilometer afstand bijna zien. ‘Ik reken wel op een handtekening, trouwens.’

Niet erg aannemelijk. ‘Dag lieve Becks. Geef de kinderen een zoen van me.’

Andrea verbrak het gesprek en duwde haar vingertoppen tegen haar slaap in een poging het nadrukkelijke gebonk van haar hart een halt toe te roepen. Het laatste waar ze behoefte aan had, was dat ze anders aan haar klant dacht dan strikt zakelijk. Mannen als MacDonald waren roofdieren – één teken van zwakheid en ze zou hem nooit meer van zich af kunnen schudden. Ze wist maar al te goed wat er kon gebeuren als ze bezweek voor onbezonnen aantrekkingskracht. Ze had één keer eerder ondervonden hoe dat was en wilde het niet nog eens meemaken.

‘Puur zakelijk.’ Door de kalmte van haar stem in de stille kamer

keerde haar zelfvertrouwen terug. Ze haalde diep adem en sprong van het bed. Genoeg getreuzeld. Er was werk aan de winkel.

Andrea trok haar jasje en rok uit, hing ze voorzichtig in de kast en trok de luxe badjas van het hotel behaaglijk om zich heen. Vervolgens koos ze op haar telefoon een minder bekend pianoconcert van Dussek als achtergrondmuziek en ze trok haar laptop op schoot.

James MacDonald chef-kok, typte ze in de zoekbalk en ze wachtte af. Er verschenen talloze pagina's met resultaten: restaurantrecensies, interviews, televisieprogramma's. Andrea klikte allereerst op zijn officiële website en las snel zijn biografie door. Geboren in Portree op het eiland Skye, schoolopleiding gevolgd in Schotland. Zijn diploma commerciële economie gehaald aan de universiteit van Edinburgh, gevolgd door een culinaire opleiding aan Leiths School of Food and Wine in Londen. Een lange lijst van banen als leerlingkok en souschef bij een paar van de meest prestigieuze Londense eetgelegenheden, gevolgd door zijn eerste eigen restaurant, een pubrestaurant in Notting Hill. Die eerste locatie werd al snel gevolgd door kleinere meer gespecialiseerde restaurants in Knightsbridge en Covent Garden, gevolgd door Cardiff, Edinburgh en Glasgow.

Het afgelopen jaar was hem door de premier gevraagd om zijn variant van traditioneel Engels eten te maken. En een paar maanden geleden had hij een koninklijke onderscheiding gekregen voor zijn vrijwilligerswerk met risicjongeren.

Ze keek met half toegeknepen ogen naar het scherm. Geweldig. Ze had vanavond iemand met een ridderorde beledigd. Daarop konden vast niet veel vrouwen zich beroemen.

Andrea ging verder met de krantenartikelen, die hem zonder uitzondering een voorloper noemden als het ging om het vernieuwen van de Britse keuken; daarna nam ze op Wikipedia een lijst door waar zijn zes restaurants werden beschreven. Ze hadden allemaal Michelinsterren. The Hart and the Hound, de pub die ze net had bezocht, had twee sterren gekregen, van in totaal slechts twaalf pubs in Groot-Brittannië.

Ze had beter iets kunnen eten in plaats van wijn te nemen. MacDonald had dat allemaal nooit al op zijn vijfendertigste kunnen bereiken als hij geen scherp verstand had en heel veel talent. Om de een of andere reden wekte dat irritatie bij haar op. Ze had half en half verwacht het bewijs te vinden dat hij zijn succes gewoon had bereikt door zijn uiterlijk en zijn charme, maar elk detail wees op hard werken en opofferingen. Allemensen, de man had zelfs een lesprogramma opgezet om middelbare scholieren die hun opleiding niet hadden afgemaakt, te leren koken.

‘De perfecte man,’ mompelde ze. ‘Dat weet hij zelf ook drommels goed.’

Ze scrollde door de zoekpagina’s totdat er roddelsites verschenen. Foto’s van MacDonald met een trits mooie vrouwen – modellen, actrices, danseressen – op exclusieve feestjes en openingen. Dus het was er zo eentje. Nooit twee keer met dezelfde vrouw.

Fantastisch. Haar hand deed nog altijd pijn na haar ontmoeting met de vorige don juan op oorlogspad. Nu moest ze James MacDonald de komende drie dagen zover zien te krijgen dat hij zijn handtekening onder een contract zette terwijl ze het tussen hen strikt zakelijk hield. Het feit dat hij haar al een keer volslagen te kijk had gezet, was geen goed voorteken voor haar snelle manier van denken. Maar het zou haar lukken. Dat moest wel. Het mocht niet zo zijn dat ze zich – nu ze haar doelen bijna had bereikt – liet dwarsbomen door een man.